

21.4.16

מאת אבי בטלהיים

זה היה רגע מרגש מצד אחד, מכמיר לב מצד שני.

בחלק הראשון של טקס הענקת אותות ועיטורי אומ"ץ בתחום הרפואה, שהתקיים במוזיאון ארץ-ישראל ברמת-אביב ב-14 במארס השנה, הוזמן כמקובל יו"ר אומ"ץ לשאת דברים.

בדרך כלל בטקסי אומ"ץ אריה היה קם מכסאו בשורה הראשונה ובצעדים נמרצים היה שועט לעבר הבמה ופוצח בנאום חוצב להבות בו היה מציג את מציאות השחיתות בישראל במלוא מערומיה. ישיר, בוטה, מחוספס מצד אחד; כואב, מודאג, מתוסכל על שככה הם פני הדברים מן הצד השני. הפעם צץ מאחורי הקלעים בהילוך איטי ומדוד אריה אחר, חולה וחלש, נעזר במקל הליכה כחלק מהתמודדות קשה עם בעיות רפואיות מסכנות חיים. ואולם גם כשהוא כואב ומיוסר, הוא לא חדל לרגע ממאבק חייו האמיתי: המלחמה בשורת המושחתים.

בפחות להט ושטף מהרגיל, אך עדיין בהצלפות לשון חדות ושנונות, הוא סקר את המצב ומנה את פעולות אומ"ץ, העמותה שהקים בצלמו ובדמותו, הנלחמת ללא לאות כדי לנקות ולבער כמה שיותר.

בסיום דבריו הוא שיגר מילות תודה לכמה אנשים, גם שותפיו לדרך וגם אלה שעמלו בארגון הטקס ובהפקתו, והדהים את הקהל כאשר סיים את דבריו בערך כך: **"ואחרון חביב אני מבקש להודות לאריה אבנרי, שגמר אומר לעמוד כאן מולכם הערב, וחרף מצבו הבריאותי ובניגוד לכל הסיכויים הוא עשה זאת"**.

התרגשות גדולה אחזה במאות האנשים שגדשו את האולם, הם קמו על רגליהם ומחאו לו כף ממושכות.

יהיו שיגידו שזה היה גימיק מוצלח, ערמומי משהו, שרכש וכבש את אהדת הקהל. ניתוח הגיוני למדי, שהרי אריה היה בהחלט גם אדם ערמומי, במובן הטוב של המילה.

הניתוח שלי שונה. לטעמי, האיש החכם והמפוכח הזה הבין שבהחלט ייתכן שהוא ניצב על במת אומ"ץ בפעם האחרונה, והחליט שמותר לו, אחרי כל מה

שהוא עשה לאורך עשרות שנות פעילות אינטנסיבית - עיתונאית, תקשורתית וציבורית - מותר לו להודות לעצמו.

אריה הקריב את חייו למען המינהל התקין והניקיון הציבורי; ויתר על נוחות ואיכות חיים למעט המטרה; המושג "לעשות לביתו" היה לו לזרא; הוא איבד חברים וידידים בשם היושרה; תרם תרומה איכותית ומשמעותית במלחמה שאין סוף לה לביעור הזוהמה, וחש, בצדק, שאין הוא זוכה להערכה הנאותה.

ואז, בעומדו על במת המוזיאון, מול חברים, ידידים, תומכים ופעילים, הישיר הלוחם ללא חת את מבטו לעברנו ואמר בדרכו הצינית ובקריצה אופיינית: גם אתם לא יודעים עדיין להעריך אל-נכון את מה שעשיתי, מה שעשינו. ובמקרה הספציפי הזה – הוא כאילו אמר בקול – מותר לנחתם להעיד על עיסתו.

בחודשים האחרונים ליוויתי אותו מקרוב במהלך אשפוזיו התכופים בשיבא. הוא הלך ודעך גופנית, התקשה בהליכה, סבל מקוצר נשימה, הבין שהוא במצב ביש, אך גם אז רוחו לא נפלה. "אתה מכיר אותי", הוא אמר לי בשיחותינו בבית החולים, "אני אדם חזק ואמשיך להילחם. יש לי עוד הרבה דברים לעשות, אני חייב להתחזק ולהתגבר".

הוא יצא מבית החולים וחזר, יצא וחזר, כי המחלה התעללה ותיעתעה. היו ימים של שיפור, לפתע הוא נראה מאושש, מחויך, כמעט אריה רגיל, קבע איתי דברים ואפילו הביע תקווה שבקרוב שוב נשתה יין ביחד, דבר שאהבנו לעשות במפגשים החברתיים שלנו. ואז באו ימים של נסיגה והיחלשות, והתוכניות התרחקו ועימן גם התקוות.

השבוע הצליחה המחלה להכריע גם אותו. האריה ששאג נדס.

איבדתי חבר טוב, אדם טוב. עם השנים נחשפתי לאישיותו ולמעלותיו מעבר למה שהיה מוכר וידוע לכל. פגשתי אריה רגיש וקשוב, אמפטי ואכפתי.

אהבתי אותו.